

ERENPRIS, se *Ärenpris*.

ERFARA, ärfåra, v. a. 3. (böjes som *Fara*)
1) Genom yttre känslsinnet emottaga intryck af någon fysisk verkning. *E. en känsla af köld. Jag har e-rit, hvad en svår tandvärk vill säga.* — *Syn.* Förnimma. — 2) Emottaga intryck på det inre känslsinnet (känslan) af någon andlig verkning. *E. ledsnad, obehag, sorg, smärta. E. en känsla af sorg, af glädje, af ledsnad.* — *Syn.* Känna, Förnimma, Röna, Få vidkännas. — 3) Hafva erfarenhet af. *Han har e-rit både lycka och olycka. Jag har i mitt lif e-rit mer ondt än godt.* — *Syn.* Röna. — 4) Erhålla kunskap, underrättelse om, få veta. *Jag har e-rit denna nyhet af en vän. Jag erfår ifrån alla håll, att man beklagar sig öfver honom.* — *Syn.* Inhämta, Få veta, Få kunskap om, Förnimma. — *Erfarande*, n. 4.

ERFAREN, ärfärrän, a. 2. neutr. — *et.* Som har erfarenhet. *En ganska e. man. Han är ganska e. i denna konst, i affärer, i krigs-ärender.* — *Syn.* Förfaren, Kunnig, Hemmastadd, Bevandrad, Verldserfaren, Klok, Gemmal och van.

ERFARENHET, f. 3. sing. 1) Kunskap, förvärfvad genom sinlig förnimmelse. — 2) Kännedom, färdighet, insigt, förvärfvad genom vana. *Hafva, äga, besitta mycken e. En man med mycken e., utan all e. Han äger mycken e. i läkekonsten. Det vet jag af e. Tala af e., tala om något, som man genom vana haft tillfälle att lära känna.* — *Syn.* Förfarenhet, Kunnighet, Insigt. — 3) Kännedom af världen och människorna, förvärfvad genom långvarig beröring och umgänge med folk af olika samhällsställning. *Äga e. af världen. E-en lär att misstro andra. E-en visar, att . . .* — *Syn.* Verldserfarenhet, Klokhet. — 3) Kunskap om en inträffad tilldragelse, underrättelse om något. *Jag har kommit i e. af, att man utspridt ett elakt rykte om dig, jag har erfårit, fått veta, att . . .*

ERFARENHETSATS, n. 3. Sats, som grundar sig på erfarenheten.

ERFARENHETSLÄRA, f. 1. Lära, grundad på erfarenheten.

ERFORDERLIG, ärfördärligg, a. 2. Som erfordras, behöfvas. *Med all e. noggrannhet, omsorg, skyndsamhet.* — *Syn.* Se *Nödig*.

ERFORDERLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara erfordrig. — *Syn.* Behof, Behöflighet.

ERFORDRA, ärfördra, v. a. 1. Fordra, behöfva. Har endast sak till objekt. *Delta göromål e-r mycken skyndsamhet.* — *Syn.* Se *Fordra*. — *E-s*, v. r. Behöfvas. *Allt hvad der till e-s är tålmod. Dertill e-s en icke obetydlig summa.* — *Syn.* Se *Behöfvas*.

ERFORDRAN, f. sing. indef. (föga bruk.) Omständigheten, att något erfordras.

ERG, erj (uttalas af somliga ärrj), m. 3. sing. (af lat. *Erago*) Oxid, hvarmed koppar öfverdrages på ytan, genom inverkan af fuktig luft.

ERGA, erja (ärrja), v. n. ERGAS, v. d. och ERGA SIG, v. r. 1. Sägdes om koppar, som öfverdrages med erg. — *Erga*, v. n. Förorsaka erg. *E. från sig*, v. r. Sägdes om kokkärl af koppar, på hvilka förtenningen blifvit mer eller mindre afnött, och som till följe deraf erga sig, samt meddela maten, som i dem kokas, smak af erg och göra den skadlig för halsan.

ERGAKTIG, ärrjäcktigg, a. 2. Som liknar erg.

ERGIG, ärrjigg, a. 2. Som har beskaffenhet af erg.

ERGIGHET, ärrjigghét, f. 3. Egenskapen att vara ergig.

ERGO, ärrgo. (lat.) Derföre, således, följaktligen. Brukas någon gång, mest skämtvis.

ERGOTIN, ärrgotin, n. 3. sing. (kem.) Eget ämne i Mjöldryga.

ERHÅLLA, ärhålla, v. a. 3. (böjes som *Hålla*)
1) Få, hvad man begärt, anhållit om. *Han har e-llit, hvad han begärt, den tjenst, han sökt. Genom många böner har han e-llit, att saken nedläggdes.* — *Syn.* Få sig beviljad, Få, Bekomma, Finna, Ernå. — 2) Få emottaga (utan begäran, ansökan). *E. en skänk, en gåfva, en pension. E. något till skänks. E. biltra förebräelser för något.* — *Syn.* Få, Bekomma. — 3) Sägdes äfv. någon gång om djur och liflösa föremål, för att utmärka någon yttre inverkan. *Hästen erhöill tillfälle att få beta en stund. Sofan har vid flyttningen e-llit en liten skada.* Oftare säges dock Få, Bekomma. — I allmänhet nyttjas *Erhålla* endast i det mera städade samtalspråket och i skrift.

ERHÅLLANDE, n. 4. Omständigheten, att man erhåller eller att något erhålles.

ERIKSGATA, f. 1. Resa genom alla rikets landskap, som svenska konungarne i äldre tider företogo, strax efter sedan de blifvit valde, för att svärja sin ed och emottaga hyllning af folket. Anses härleda sig af den fordna partikeln *Æ*, som i sammansättningar betyder *all*, samt *Rike* och *Gata*, väg; således egentligen: Resa genom hela riket.

ERIKSMESSA, f. 1. 1) Fest, som i katolska tiden firades till äminnelse af Erik d. Helige. — 2) (nu) Den dag, som i almanackan är betecknad med namnet Erik.

ERINRA, äri'nrra, v. a. 1. (t. *erinnern*) 1) Påminna. *E. någon om en sak. E. om något, som blifvit glömdt. E. någon om hans pligt. E. om ett löfte, en skuld. Jag måste e. honom, att det är hans tur i morgon.* — *Syn.* Se *Påminna*. — 2) Ogillande yttra sig om något, anmärka. *Vid allting hafva något att e. Emot honom har jag visst ingenting att e. Härvid har jag ingenting att e.* — *Syn.* Se *Tadla*. — 3) Invända. *Häremot e-des å motpartens sida, att . . . I förbigående vill jag blott e., att . . .* — *E. sig*, v. r. Draga sig, föra sig till minnes. *E. sig något. Jag e-r mig, att jag i morgon måste besöka honom.* — *Syn.* Se *Påminna sig*. [Erindra, Erhindra.]

ERINRAN, äri'nrrann, f. sing. indef. och

ERINRING, äri'nrring, f. 2. 1) Den verkning af minnet, hvarigenom det i själen återkallar en försvunnen föreställning. — 2) Ogillande anmärkning. *Göra e. vid något.* — *Syn.* Anmärkning, Påminnelse. — 3) Invändning. *Från motpartens sida gjordes härvid den e., att . . .* — *Anm.* För bem. 1 brukas oftare *Erinring*, för bem. 2 o. 3 *Erinran*. [Erhindran, Erindran, Erhindring, Erindring.]

ERINRINGSFÖRMÅGA, f. 1. Förmågan att kunna i själen återkalla försvunna föreställningar.

ERINRINGSTECKEN, n. 3. Tecken, hvarigenom man kan erinra sig något.

ERIS, ärris, nom. propr. f. (grek. myt.) Tve-drägtens gudinna.

ERKE, ärrke, prefix, härledande sig ifrån grekiska ordet *Archon*, öfverhufvud, anförare, och bifogadt till början af vissa svenska ord, för att gifva dem en superlativ betydelse. Så betyder